

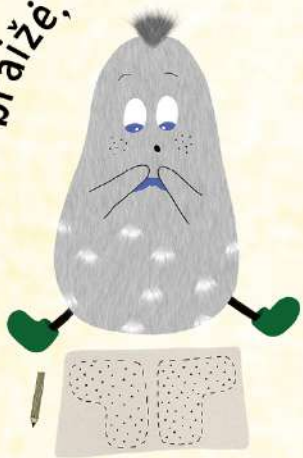
Slėnyje tarp aukštų kalnų glaudėsi mažas miestelis.
Nors nedidelis, tačiau gyvenimas jame virte virė!
Miestelyje gyveno tūkstantis tapukų. Kiekvienas turėjo
savo užsiėmimą: kas iš eglė spyglių pynė pintines, o kas
iš voratinklių gamino hamakus ar dirbo kitus darbus.

Ar girdi tą garsą? **TAPU TAPU TAPU...**

Tai tapuko Mopio žingsniai. Jis išbando naujus batus!

Dulkėtame sandėliuke tapukas atrado seną siuvimo mašiną. Kelias dienas nuo jos nesitraukė: braižė, matavo, kirpo, dygsniavo, siuvo... Tada taisė... Ir vėl iš naujo

braižė,

matavo,

kirpo,

dygsniavo

ir
siuvo...

... kol pagamino nuostabaus grožio mėlynus batus su geltonais žiedadulkių taškeliiais! Jų spalva puikiai derėjo prie Mopio akių, o taškėliai priminė strazdanėles ant veido.

– Ir kodėl anksčiau niekas nesugalvojo gaminti batų iš gėlių žiedlapių? Juk jie tokie spalvingi! – garsiai džiaugėsi tapukas.

Tą akimirką iš kažkur išdygo **Laimė** ir šuktelėjo Mopiui:

– **Šaunuolis!** Puikiai sugalvojai. Duok penkis!

Mopis plačiai nusišypsojo. Jam buvo taip smagu, kad ėmė dainuoti ir strikinėti!

Staiga jam kilo mintis: kodėl savo džiaugsmu nepasidalinus su kitais tapukais?

Nekantraudamas jis kartu su **Laimė** nubėgo į miestelio aikštę.

Aikštės viduryje Mopis primynė bato raištelį – matyt, buvo netvirtai jį užrišęs. Tapukas išsitiesė ant pilvo. Visi sužiuro į jį. Mopis nuleido akis, o jo žandai tapo ryškesni už vyšnią. Jam į ranką įsikibo **Gėda**.

– Aš... aš tik... norėjau pasakyti, kad...
Aš sugalvojau... Na, – Mopis bandė visiems papasakoti, kokius gražius batus pasiuvo, bet žodžiai strigo burnoje.

